

„тогава съгласието, което има между насъ, ще стане „сюзъ“... Положението ще се усложни и ще да зависи „много, какво поведение, вие френцитъ, ще държите“.

Горчаковъ споменалъ въ цѣлия разговоръ само веднѣжъ Англия и той се произнесалъ не симпатично за нея.

Отъ тия думи на Горчакова става ясно, че руското правителство прѣдвидѣло издалечъ бждещитъ катастрофи на Балканитъ и че то се готви да реагира на всичко това. Най-сжщественната мисълъ на Горчакова се крие въ това, че Русия и Австрия сж се съгласили да опериратъ върху опрѣдѣлена база и да си спомогнатъ една друга въ разрѣшаването на Балканската криза. Послѣдствията обаче доказаха колко измѣнчива е била австрийската политика и колко скжпо коштува на Русия довѣрието къмъ Австрия...

Прѣзъ августъ 1875 числото на въстаницитъ въ Херцеговина достигнало до 7,000. Храбритъ херцеговинци и бошняци разбивали турскитъ отряди и въ кжсо врѣме станали господари на планинитъ. На 5 августъ (н. с.) баронъ Жомини, замѣстникъ на Горчакова, въ разговора си съ нѣкои дипломати въ Петербургъ, като говорилъ за това, казалъ, че Русия, Австрия и Германия прѣговарятъ по между си, за да се съгласятъ за една обща акция, изпълнението на която ще се повѣри на Австрия, тъй като тази държава е най-заинтересована, поради своето географическо положение, за възстановяването на реда. „Каквото и да стане, завършилъ баронъ Жомини, това което става на Балканитъ е знакъ, че източниятъ въпросъ може да избухне като една бомба и че това трѣбва да се прѣдвиди“¹⁾.

И тъй, Русия и Германия, въ първата стадия на източната криза, която се изразила въ въстаническитъ движения въ Босна и Херцеговина, турили Австрия, като най-заинтересована държава, да води политиката и да застъпя европейскитъ интереси въ Турция. Отъ друга

¹⁾ Неиздадени документи на Ле Фло, отъ които се е ползувалъ Габриелъ Аното, бившъ министъръ, членъ на Френската Академия.

